

S. ZENOBII FLORENTINI
FLORENTIÆ PATRONI,
CUI
SICCA OLIM ULMUS
In Sanctitatis Testimonium refloruit
Sua nunc, ut PHILOSOPHICA LAURUS vireat
IN OBSEQUIUM POSTULAT
HYACINTUS ANTONIUS BRUNIUS FLORENT.

CONCLVSIONES PHILOSOPHICÆ.

EX PROEMIALIBVS LOGICÆ.

I.

DAtur Logica artificialis, hoc eſt habitus ſtudio, & exercitatione acquiſitus per regulas certas, & infallibiles operationum noſtri intellectus, & eſt ad alias ſcientias totales acquirendas ſolum moraliter neceſſaria; Eſt virtus intellectualis ſecundum partem analyticam, topicam, & ſophiſticam; eſt vera ſcientia ſimpliciter, & adæquatè practica; Benè dividitur in docentem, & utentem, prima eſt quæ dat præcepta, quaſi in abſtracto definiendi, ſyllogyzandi, &c. ſecunda eſt quæ per ſua præcepta actu dirigit operationes intellectus; Habitus autem Logicæ docentis, & habitus Logicæ utentis non realiter, ſed per intellectum ſolum diſtinguuntur.

I I.

Suppoſitis varijs obiecti acceptionibus, & diviſionibus obiectum materiale Logicæ non ſunt voces, neque res omnes, neque intellectus, itaut obiectum attributionis ſit, vel voces rectè diſpoſitæ, vel res rectè cognitæ, vel intellectus rectè intelligens; ſed obiectum mate-

materiale sunt operationes intellectus, quatenus dirigibiles, obiectum formale est ipsa rectitudo, & operatio recta est obiectum attributionis, & licet obiectum adæquatum Logicæ sint omnes tres operationes, asserimus tamen obiectum principale Logicæ Aristotelicæ esse syllogismum demonstrativum.

III.

Ens rationis Logicum ut esse cognitum, esse genus, &c. & universim omnes secundæ intentiones Logicæ non constituuntur formaliter per aliquam relationem fictam, neque per aliquod Ens diminutum, & abusivum, sed sunt denominationes extrinsecæ reales provenientes à formis realibus, scilicet cognitionibus taliter, vel taliter tendentibus in obiecta. Ens rationis Methaphysicum est illud, quod tantùm habet esse obiectivè in intellectu; Potest tàm intellectus creatus, quàm increatus cognoscere obiectum impossibile, adeoque tàm Deus, quàm Creatura, potest facere ens rationis, tàm per actum negativum, quàm affirmativum.

DE VNIVERSALIBVS, ET PRÆDICAMENTIS.

IV.

VNum in concreto est indivisum in se, & divisum, à quolibet alio, in abstracto vero, seù unitas, est negatio divisionis in se; Identitas realis est summa extremorum unitas, qua maior dari non potest, dicens ipsorum consensum in omnibus perfectionibus cum mutua affirmabilitate in recto; Distinctio est vera extremorum de se invicem negabilitas in recto, seù est negatio identitatis unius cum alio. Inter gradùs metaphysicos eiusdem individui realiter identificatos nulla datur distinctio media, quæ à Scotistis vocatur formalis ex natura rei; Negamus etiam in creaturis omnem distinctionem virtualem, vel sit intrinseca, vel extrinseca, quæ sit capacitas ex parte obiecti ad sustinenda prædicata contradictoria, solum igitur agnoscimus inter prædictos gradus distinctionem rationis ratiocinatæ; Hinc negamus præcisionem obiectivam.

V.

Universale Metaphysicum est unum aptum esse in multis, non datur à parte rei neque in singularibus, neque extra singularia, neque in Idæis

in Idæis Platonicis, sed solum in intellectu creato, à quo solo fit per cognitionem directam, & præcisivam non obiectivè, sed formaliter. Universale Logicum est unum aptum prædicari de pluribus, in ipsa actuali prædicatione retinet universalitatem. Rectè dividitur in quinque quasi species, quæ sunt Genus, Species, Differentia, Proprium, & Accidens, hæc quinque prædicabilia benè definiuntur solitis definitionibus. Genus ut habeat rationem prædicabilis requirit plures species saltem possibiles, prædicatur de suis inferioribus per modum totius potestativi, & habet rationem partis actualis componentis unà cum differentia speciem. Individuum est quod de uno tantum prædicatur; potest abstrahi ratio communis ab omnibus individuis in particulari.

VI.

Ens reale creatum dividitur in decem prædicamenta, quæ sunt Substantia, Quantitas, Qualitas, Relatio, Actio, Passio, Quando, Ubi, Situs, Habitus; Substantiæ conceptus bene explicatur per hoc, quod sit principium per se substinendi, & alijs substandi; dividitur in primam, & secundam, hoc est, in singularem, & universalem; Summum genus in prædicamento Substantiæ est substantia completa, & finita, adeoque excluditur Deus ab hoc prædicamento. Relatio prædicamentalis non consistit in solo fundamento, nec in sola ratione fundandi, nec est Entitas modalis distincta à fundamento, termino, & ratione fundandi, sed constituitur formaliter per utrumque extremum, posita ratione fundandi. Non datur adæquatè relatio ad terminum non existentem.

EX LIBRIS PERIHERMENIAS.

VII.

Voces significant primariò, & immediatè res, secundariò vero, & mediatè conceptus; Veritas formalis est conformitas cognitionis cum obiecto sicuti est in se; Datur solum in actibus iudicativis, non reperitur ergo in rebus, neque in sensibus, neque in simplici appræhensione, in quibus tantùm reperitur Veritas materialis, & radicalis; Veritas formalis non suscipit magis, & minus, licet suscipiat falsitas, adeoque una propositio licet non possit alia verior esse, potest tamen esse falsior, non est adæquatè intrinseca actui vero; Ex duabus propositionibus contradictorijs de futuro contin-

contingenti tàm abſoluto, quàm conditionato altera eſt determinatè vera, & altera determinatè falſa, etiam præſcindendo à Divina ſcientia; Actus ſemel verus non poteſt tranſire in falſum, nec è contrario.

EX LIBRIS PRIORVM, ET POSTERIORVM.

VIII.

DIſcurſus eſt progreſſus intellectus ab una notitia in aliam, hinc ſequitur ad rationem diſcurſus requiri pluralitatem notitiarum, itaut una notitia ex alia inferatur. Diſcurſus includit eſſentialiter, non ſolum Concluſionem, ſed etiam præmiſſas; Syllogiſmus eſt Oratio, in qua quibuſdam poſitis aliud quid à poſitis neceſſe eſt contingere, eoquod hæc ſint. Vis ſyllogiſtica fundatur in illis principijs: Dictum de omni; & dictum de nullo. Poſitis præmiſſis, quibus intellectus aſſenſum præſtitit, neceſſitatur ad aſſenſum Concluſionis, tum quoad ſpecificationem, tum quoad exercitium; Demonſtratio eſt ſyllogiſmus faciens ſcire, alia eſt à priori, alia à poſteriori; Demonſtratio à priori procedit ex veris, primis, immediatis, & notioribus, cauſiſque Concluſionis; Datur ſcientia de novo, quæ non eſt pura reminiſcentia; & definitur cognitio certa, & evidens demonſtrans de ſuo obiecto proprietates per certas demonſtrationes. Dividitur in practicam, & ſpeculativam, quæ diverſitas deſumitur ex fine utriuſque; Poteſt in eodem intellectu ſtare ſimul actus veræ ſcientiæ, opinionis, & fidei cùm divinæ, tùm humanæ circa idem obiectum materiale.

EX PHYSICIS.

I.

PHyſica, quæ eſt vera Scientia ſpeculativa, habet pro obiecto attributionis Corpus naturale, ut naturale. Principia intrinſeca Corporis naturalis ſunt illa, quæ neque ex alijs, neque ex alterutris, ſed ex his omnia fiunt; in fieri Corporis naturalis ſunt tria, ſcilicet Materia, Forma, & eius Privatio; in facto eſſe vero ſunt duo, Materia nimirum, & Forma; Materia prima, quæ eſt Subſtantia incompleta definitur poſitivè, & negativè; poſitivè ſic: Eſt primum ſubiectum uniuſcuiuſque ex quo fit aliquid, cum inſit,

non

non secundum accidens, & si aliquid corrumpitur in hoc abibit ultimum; negativè definitur: quod per se ipsam neque est quid, neque quantum, neque quale, neque aliquid aliud, neque negationes horum; sed id, de quo omnia prædicantur; est ingenerabilis, & incorruptibilis, est pura potentia physica, non metaphysica, quia includit actum entitativum, habet propriam existentiam, per quam saltem inadæquatè existit, præscindendo ab existentia formæ; & licet Materia prima non possit naturaliter existere spoliata omni forma substantiali, supernaturaliter tamen potest. Appetit appetitu innato omnes formas, non quidem appetitu simultatis, sed simultate appetitus; hic appetitus est indistinctus ab ipsa materia, est appetitus æqualis ad formas inæquales. Necessitas materiæ primæ colligitur ex conceptu quidditativo transmutationis substantialis, & ex universalissima inductione in cœteris mutationibus tum naturalibus, tum artificialibus. Essentia in rebus creatis non distinguitur realiter ab earum existentia.

II.

Forma substantialis definitur communiter: ratio ipsius quod quid erat esse rei; formæ materiales educuntur de potentia materiæ; Formæ Spirituales sicut non sustentantur à materia, ita neque in illius potentia continentur, nec ex illa educuntur, sed creantur à Deo. Forma licet sit pars principalior Compositi, tamen non est tota illius quidditas. In eodem vivente non dantur simul præter formam totalem aliæ formæ, vel corporeitatis, vel partiales, adeoque caro, os, cor, &c. solum materialiter, & non formaliter differunt. Privatio formæ subsequentis est principium per se fieri corporis naturalis, negationes propriè loquendo nihil sunt in esse rei, & extra intellectum; Compositum præter materiam, & formam includit unionem, quæ nectit utrumque extremum; hæc unio est modus substantialis superadditus materiæ, & formæ essentialiter requisitus ad constituendum unum compositum, in quo unica tantum datur unio recepta in Materia. Non distinguitur realiter compositum à suis partibus collectivè sumptis.

III.

Natura definitur: principium, & causa motus, & quietis eius, in quo est primo, & per se, & non secundum accidens; Ars dicitur Naturæ imitatrix, quia applicando activa passivis producere potest plures effectus naturales; Ars Chymica, seu Chrysopæia dire-

ctivè concurrens, verum aurum efficiens, repugnat moraliter, non physicè; Causa est principium determinans cum virtute adesse aliquid; alia est materialis, alia formalis, alia efficiens, & alia finalis. Negamus in Causis efficientibus mutuam Causalitatem, & admittimus posse supernaturaliter eundem numero effectum pendere à duplici Causa totali. Actio, quæ definitur actus huius ad hoc, non distinguitur realiter à passione; quæ definitur: actus huius in hoc: probabilius est actionem recipi in passo. Causa finalis est illa, cuius gratia cœtera fiunt; Virtus Causæ finalis est sola bonitas appræhensa vera, vel apparens ipsius finis. Sola agentia intellectualia agunt formaliter propter finem.

IV.

Deus necessariò, & immediatè concurrit ad omnes, & singulos effectus Causarum secundarum; hic concursus Dei non est Physica prædeterminatio, quæ multiplici ex capite repugnat; Est igitur in actu primo concursus Dei cum Causis secundis exhibitio omnipotentiæ indifferentis, in actu secundo verò est ipsa actio, qua Deus, & Creatura indivisibiliter agunt; cum toto hoc tamen stat, quod Deus determinet creaturas ad individuationem effectus.

F I N I S.

Disputabuntur publicè Florentiæ in Templo Societatis Iesu S. Ioannis Evangelistæ ab Hyacinto Antonio Brunio Florentino. Anno 1696. Mense Die

FLORENTIÆ, MDCXCVI.

Ex Typograghia Petri Matini, sub Signo Leonis Aurei. *Super. perm.*